

Misijonska obzorja

POGLED PO SVETU

03 | leto 38

junij 2024

Krištofova nedelja, 21. julij

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij!

Pred 30 leti, leta 1994, se je v majhni afriški državi Ruandi dogajala huda tragedija. Zgodil se je eden najokrutnejših genocidov. O takih pobojih smo že veliko slišali, morda smo bili blizu ali celo priča podobnim dogodkom, kjer so množično pobijali ljudi samo zaradi tega, ker so pripadali določeni rasi ali narodnostni skupini. Po tem se genocid razlikuje od drugih množičnih pobojev, ki se dogajajo zaradi ideoloških, verskih, političnih ali kakšnih drugih razlogov. Povzročitelji so opravičevali svoje ravnanje s tem, da niso imeli druge rešitve. A glavni krivec vsega je dolgotrajno razpihovanje in stopnjevanje nestrpnosti, netenje sovraštva do pripadnikov druge narodnostne skupine in kar je še huje, oporekanje pravice do življenja celotni narodni manjšini ali narodu. Za takšno ravnanje so na ozemlju nekdanje Jugoslavije uporabljali drug prosluli izraz: etnično čiščenje. V vseh teh primerih gre za poskuse uničenja neke narodnostne skupnosti. Podobno nestrpno in sovražno početje opazujemo, ko ne tako daleč od nas potekata vojni v Ukrajini in Gazi. Rožljanje z orožjem je, ob vprašanju odvisnosti ali neodvisnosti Tajvana od Kitajske, vedno močnejše tudi v Aziji. Vsi moramo biti zaskrbljeni nad

temi dogodki in vsak mora moliti in prositi Boga za mir, če že nimamo vpliva na spremembo teh dogodkov.

Salezijanec Danilo Lisjak in usmiljenka s. Bogdana Kavčič sta od blizu doživljala Ruandsko tragedijo in nam opisujeta svoja doživetja. Spominjam se, kako smo takrat spremljali dogajanje v Ruandi. A je vse, kar smo brali in poslušali iz poročil, le delček tega, kar se je tam dogajalo. Danilo Lisjak obširno opiše svojo izkušnjo tistega časa. Vsako leto obeležujejo spomin na te dogodke in vedno znova kličejo k utrjevanju sprave med Hutuji in Tutsiji, ki morajo še naprej sobivati v isti državi. Lansko leto sem bil v Ruandi in pričevanja ljudi, ki so se rešili gotove smrti, so pretresljiva.

Ruanda je danes moderna in razvita država, kjer so z izobraževanjem dosegli velikanski intelektualni in tehnološki napredek. Razvoj družbe je viden povsod. Vsi se spominjajo, da jih takrat duhovniki, redovniki in redovnice ter misijonarji niso zapustili. Potrebovali so duhovno oporo, bili so potrebni sočutja in človeške bližine. Iskali so tolažbo in nekoga, da bi jih poslušal. Papež Frančišek nas nenehno opozarja, da moramo biti kristjani na okopih, blizu trpečim in preizkušenim bratom in sestram. To je vse, kar jim

je Cerkev v najhujših trenutkih lahko ponudila. Tega se ljudje z veliko hvaležnostjo spominjajo. Bližajo se poletni meseci in Krištofova nedelja. Ob tej priložnosti vam predstavljamo poročilo o porabljenih sredstvih za nakup vozil iz sklada MIVA, ki smo jih posredovali misijonarjem in misijonarkam. Vsako vozilo je v misijonih vredno veliko več kot pa v razvitih deželah. Vozilo je resnično izkoriščeno do konca, zato je temu primerna tudi njegova življenjska doba, ki je veliko krajša kot pri naših vozilih. Predstavljajmo si, da ni cest ali pa so v zelo slabem stanju, da je v deževnem obdobju marsikje vse pod vodo in blatno, vozila pa morajo te napore vzdržati. Zahvalam že sledijo nove prošnje za naprej. Želja je, da bi vsem prošnjam lahko ugodili in zbrali dovolj sredstev za pomoč pri nakupu vozil. Krištofova nedelja je priložnost za darovanje v ta namen. Zahvalo za srečno in varno vožnjo lahko izrazimo tako, da darujemo in s tem misijonarjem pomagamo pri opravljanju njihovega dela. S takim sodelovanjem smo tudi mi vključeni v misijonsko delo. Želim vam prijetno branje!

Pavle Novak CM

Obraz japonske Cerkve

PIŠE DR. MATIJA NARED

Ozrmo se tokrat v deželo vzhajajočega sonca in pogledimo njihovo krščanstvo in njihovo s krščanstvom povezano zgodovino.

Najprej nekaj »števil in podatkov«: Katoliška cerkev na Japonskem šteje danes približno 419.400 katoličanov, kar med 125 milijoni Japoncev pomeni približno 0,34 % prebivalcev. V tej Cerkvi deluje 459 škofijskih duhovnikov, 761 redovnih duhovnikov, 135 redovnikov, 4282 redovnih sester in 35 redovnih semeniščnikov. Urejena je v tri cerkvene province, te pa skupaj obsegajo 15 škofij. Čeprav je japonska Cerkev glede na celotno prebivalstvo maloštevilna, upravlja 828 izobraževalnih in 653 dobrodelnih ustanov.

Pravica do svobodnega izpovedovanja katere koli vere je japonskim državljanom danes zagotovljena z ustavo. Glavni religiji sta sicer šintoizem in budizem, pripadnikov prve je med prebivalci 51,8 %, druge pa 34,9 %. Kristjanov različnih veroizpovedi je skupaj za 1,2 % prebivalcev; obstajajo tudi majhne skupnosti muslimanov (v glavnem sestavljenih iz priseljencev); poleg omenjenih pa je precejšen še odstotek Japoncev, ki se razglašajo za "nereligiozne". Katoliško prebivalstvo na Japonskem se na splošno zmanjšuje, sicer pa so velik del tega prebivalstva prišleki, tujci; teh je okoli 500.000. Navzočnost številčno močne skupnosti tujih katoličanov pa pomeni za krajevno Cerkev, ki prav tako čuti potrebo po ohranjanju japonske katoliške identitete, dodaten izziv.

Nekaj zgodovinskih podatkov o evangelizaciji

Evangelizacija se je na Japonskem začela 15. avgusta 1549, ko je Frančišek Ksaverij pristal na otočju. Prva krščanska skupnost je bila ustanovljena na otoku Kjušu. Po Frančiškovem odhodu je na otočje prispel italijanski jezuit Alessandro Valignano (1539–1606). Jezuitom

Poklon žrtvam v parku Nagasaki, vir © Vatican Media

so sledili frančiškanski bratje, predvsem Italijani. V 16. stoletju je katoliška skupnost narasla na več kot 300.000 vernikov; prva škofija je bila v Nagasakiju. Vladajoči pa so kmalu spoznali, da krščanstvo lahko ogrozi njihov vpliv. Zato so leta 1587 ukazali misijonarjem, da morajo otok zapustiti. Misijonarji so odšli, spreobrnjeni ljudje pa so še naprej skrivaje živeli po krščanski veri. Deset let kasneje so se začela prva preganjanja. 5. februarja 1597 je bilo križanih 26 kristjanov (tako domačinov kot tujcev). V letih 1637 in 1638 je v Šimabari blizu Nagasakija izbruhnila ljudska vstaja, ki jo je vodil krščanski samuraj Amakusa Širo; upor je bil krvavo zatrt. Ocenjuje se, da je bilo ob tem ubitih 40.000 kristjanov. Leta 1641 je bil izdan zakon, ki je prepovedal kakršne koli stike med Japonci

in tujci. Leta 1644 je bil obsojen na smrt zadnji krščanski duhovnik, ki je še ostal. Cerkev je po nekaterih vaseh živela še naprej, vendar prikrito in dokaj samoniklo.

Leta 1853 se je država pod pritiskom ZDA ponovno odprla zunanjemu svetu. Čeprav je bil prozelitizem še vedno prepovedan, je prišlo po tistem letu tja veliko misijonarjev katoliške, protestantske in pravoslavne vere. Leta 1862 je papež Pij IX. kanoniziral šestindvajset kristjanov, ki so bili mučeni leta 1597. Leta 1871 je bila uvedena verska svoboda, s čimer je bila krščanskim skupnostim priznana pravica do obstoja. Zgrajene so bile nove cerkve, večinoma po francoskih vzorih. Krščansko sporočilo se je lahko svobodno širilo. 24. februarja 1873 je japonska vlada razveljavila edikt o preganjanju iz leta 1614. Leta 1888 je bila priznana pravica do verske svobode, ki se je leta 1899 razširila na pravico do veroizpovedi in gradnje sakralnih objektov.

Cerkev z japonskim obrazom

Prvi škof japonske narodnosti po vrnitvi verske svobode je bil imenovan 16. julija 1927, in sicer za vodenje škofije Nagasaki; to je bil Januarius Kyunosuke Hayasaka.

Leta 1981 je sveti Janez Pavel II. kot prvi papež obiskal to državo. 24. novembra 2008 je bilo v Nagasakiju beatificiranih 188 katoliških mučencev, mučenih in ubitih v letih od 1603 do 1639, na slovesnosti, ki jo je spremljal papež Benedikt XVI. Leta 2019 je obiskal Japonsko tudi papež Frančišek. Sveti oče je zasebno obiskal cesarja Naruhita, imel govore o jedrskem orožju in se poklonil mučencem. Apostolsko potovanje je močno pripomoglo k prepoznavnosti katoliške Cerkve v političnih, intelektualnih in kulturnih krogih države Japonske.

(Povzeto po Agenciji Fides, 10. 4. 2024)

Kar trikrat smo bežale in vsakokrat vse izgubile

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

Misijonarka s. Bogdana Kavčič iz Družbe Hčera krščanske ljubezni – usmiljenke – je letos na obisku v Sloveniji. Že več kot 52 let deluje v misijonih v Burundiju, Ruandi in Srednjeafriški republiki. Prosili smo jo, naj ob spominu na 30 let genocida v Ruandi z nami podeli nekaj misli in spominov na te težke dni.

Kako ste se odločili za misijonski poklic?

Preprosto, Sveti Duh je bil vmes. Doma smo prejemale Katoliške misijone, še pred tem pa Zamorčka. V njih so bile zgodbe iz Bengalije, Zambije in drugih krajev, ki so bile zelo napete in zanimive ter smo jih z veseljem brali. Sama sem si želela iti v misijone, pa si nisem niti predstavljala, kako se bo to uresničilo.

Vi ste precej zgodaj po vstopu k sestram usmiljenkam že odšla v misijone, kar je po svoje zanimivo.

Naša vrhovna mati s. Chiron je takrat poslala pismo vsem skupnostim in sestre nagovorila ter povabila k delu v misijonih. Ona je namreč s celega sveta prejemale pisma in prošnje, v katerih so prosili za sestrsko pomoč, ker je bilo potreb, predvsem v Afriki in Aziji, zelo veliko. Želela je med sestrami spodbuditi čim več prostovoljk, ki bi bile pripravljene oditi v misijone. Ko je pismo s prošnjo za pomoč prišlo v Beograd (tam nas je bilo tisti čas veliko), smo zelo pozorno prisluhnile in sem se želela prijaviti, pa nisem vedela kako, saj sem se pripravljala šele na prve zaobljube. Takrat sem morala pisati generalni materi, da bi jih lahko opravila. V tistem pismu sem še dodala, da bi želela iti v misijone. Ko sem dobila dovoljenje za zaobljube, sem dobila tudi sporočilo, naj se čim prej odpravim v Pariz na pripravo za misijone. Le tri mesece po prvih zaobljubah sem že potovala v Pariz. Tam so nam sestre v misijonskem centru dale možnost učenja tujega

jezika in drugih veščin, ki bi nam bile koristne v misijonih.

Kakšna je bila v nadaljevanju vaša misijonska pot?

Dobila sem obvestilo, da grem med pigmejce v Burundi. Žene se tam ukvarjajo z lončarstvom, možje pa s pletenjem preprog. Tako sem po enem letu priprave že odpotovala v Burundi. Na začetku sem bila čisto sama na misijonu in sem se učila jezika. Tja sem prišla leta 1971, pol leta za tem pa so prišle še druge sestre, in to v najtežjem trenutku, ko se je v Burundiju zgodil genocid intelektualcev. Uprli so se aktualni oblasti, ker se niso strinjali z načinom vladanja. Vlada je začela intelektualce pobijati. Med njimi je bilo veliko učiteljev in katehistov, ker so jih šteli med tiste, ki spodbujajo upor proti vladi. Več kot 300.000 ljudi so pobili. To se je dogajalo med majem in julijem leta 1972, dvajset let pred Ruandskim genocidom.

Ve niste imele težav? Ste lahko kljub temu opravljale svoje poslanstvo?

Nas so pustili pri miru, vendar v negotovosti. Prišli pa so nas prositi, če bi lahko pomagale, ker je veliko ranjencev, zdravniškega osebja pa ni bilo, saj so jih izgnali. Tako sem, skupaj s še eno italijansko sestro, začela oskrbovati ranjence. Bili so grozljivi prizori. Pomagali sva jim, kolikor sva zmogli, velikokrat brez vsakega sanitetnega materiala. Župnik tiste hribovske župnije nas je spodbujal, naj tam ostanemo in pomagamo, češ da niso le pigmejci

ubogi, ampak tudi njegovi župljani. Tam smo sestre ostale kar 15 let. Iz blatnih zidakov smo si zgradile hišo in bilo je resnično lepo, čeprav zelo skromno. Ta postojanka je dejansko postala naša prva hiša v Burundiju in na celotnem tem področju. Po tem genocidu intelektualcev je bilo stanje v državi hujše, kot je bilo v drugih komunističnih državah po drugi svetovni vojni. Režim se je držal sovjetskih načel, vladal je teror in nadzor nad prebivalci. Verniki so bili zatirani in veliko redovnikov ter redovnic je bilo izgnanih iz države. Tudi nas so izgnali, zato smo šle v Ruando.

Po nekaj letih dela na enem misijonu, torej spet na pot.

Po dobrih petnajstih letih smo šle v Ruando. Tam so bile le tri postojanke in skupnosti usmiljenk, v Burundiju je bilo zaprtih vseh šest skupnosti. Dve leti po prihodu v Ruando pa nas je čakala že nova preizkušnja. Začeli so se nemiri med plemeni Tutsi in Hutu, ki je v nekaj letih tako naraslo, da je leta 1994 prišlo do genocida Hutujcev nad Tutsiji, ki so bili na oblasti. S s. Vido Gerkman sva v svoji skupnosti skrivali ženo direktorja bolnice in dve dekleti. S. Anka Burger in s. Vesna Hiti sta v drugem kraju skrivali eno dekle in pet otrok sirot, ker so starše pomorili in tudi oni so bili v nevarnosti, da jih pobijejo. Zaradi vedno hujšega nasilja so iz vrhovnega vodstva zahtevali, da se takoj vrnemo v Francijo. Mnoge begunce, posebno otroke, je reševala francoska vojska in jih evakuirala v Gomo v Kongu. Sledile smo drugim beguncem v Gomo. Od tam pa v Evropo. Prepričane smo bile, da je z našim misijonskim poklicem konec. Generalna mati s. Elizondo je že po treh tednih klicala, naj se nemudoma

Sestra Bogdana Kavčič je najraje med otroki

vrnemo, ker je v begunskem taborišču v Gomi izbruhnila kolera in potrebujejo nujno pomoč. Tako smo se vrstile nazaj na misijonsko delo. Stanje v taborišču je bilo strahotno, ni bilo vode, ni bilo zdravil, ljudje so umirali na vsakem koraku. Me smo poznale jezik in imele znanje, roke ter srce, pa vendar smo bile brez vseh materialnih sredstev, predvsem zdravil. Tam smo prišle v stik z organizacijo »Medicus mundi« in z njimi smo odlično sodelovale. Neka mednarodna organizacija je takoj priskrbela čistilne naprave in napeljala cevovod iz bližnjega jezera, da bi to ogromno taborišče, kjer je bilo preko dva milijona ljudi, prišlo do nujno potrebne vode, saj je bilo pomanjkanje le te, glavni vzrok kolere.

Iz Gome ste se vrstile v Ruando?

V Gomi je pomagalo veliko mednarodnih organizacij, ki so skrbele za begunce. Zato smo se po treh mesecih vrstile v Ruando. V Mukungu smo odšle s. Anka, s. Vesna, moja malenkost in še ena Španka. S. Vida pa je ostala v Gomi in skrbelo za male otroke.

Delovali ste tudi v Srednjeafriški republiki. Kdaj ste bili tam?

To je bilo leta 2012. Ker je bila ta država dolga leta francoska kolonija, so tam delovale francoske sestre, domačih poklicev pa niso imele. Prosile so, da bi še kakšna druga

redovna družba prišla tja. Usmiljenke so se odločile, da gredo, saj tam še niso bile prisotne. Poleg tega so imele sestre v Burundiju in Ruandi zelo veliko poklicev in so že razmišljale, da bi pošiljale sestre v druge države. Tako smo prišle prve usmiljenke v Srednjeafriško republiko, v kraj Safa. Tam sem bila tri leta in prvič sem zbolela za malarijo. Klima tam je zelo težka, zelo vroče in vlažno je. Poleg sestavljanja prve skupnosti je bilo treba rešiti težavo z vodo, ker je ni bilo. Ugotovili so, da je zelo dobra podtalnica in smo se odločile, da bomo napravili vrtine. Težko je bilo dobiti strokovnjake, ki bi zvrtili na pravilni način. Zvrtili so 70 metrov globoko, da smo prišli do močnega vira vode. Veliko smo molile, da bi rešile težave in končno je uspelo. Še danes deluje brez težav. Projekt je bil finančno zelo velik zalogaj, sredstva zanj pa smo dobile iz Misijonskega središča, Slovenske Karitas in slovenske province sester usmiljenk, od katerih tudi sicer dobimo največ pomoči.

Od kod še dobivate pomoč?

Nekaj je tudi osebnih darovalcev. Večje projekte smo uspeli uresničiti z darovi Misijonskega središča, ki je naše veliko zaledje in smo z njimi v stalnem stiku. Druga, ki bi jo rada omenila, je Jana Lampe s Slovenske Karitas s projektom »Z delom do dostojnega življenja«, ki pomaga ženam v vseh treh državah.

Ta projekt živi že več kot 15 let in vsako leto dobivamo darove okrog 600 družin iz Slovenije. Iz njega vsaka sestrsko skupnost v teh treh državah dobi sredstva. Poleg pomoči, ki jo projekt zagotavlja, so te žene še zaposlene v naših postojankah in delajo na vrtu, šolah in zdravstvenih centrih. Žene so zelo srečne, da lahko končno živijo na dostojen način. Same si tudi medsebojno pomagajo. Drugi vir pa je projekt Karitas »za srce Afrike« in tu sodeluje tudi slovenska država. Resnično je pomoč iz Slovenije neizmerna in smo neskončno hvaležne. Brez nje bi bilo vse težje in bi manj ljudem pomagali, da se rešijo iz revščine.

Kakšno je sedaj vaše poslanstvo?

V Ruandi imamo sestrsko skupnost in hišo za vzgojo kandidatke, kamor smo pošiljale vse kandidatke. Zaradi epidemije korone in zaprtja meja je bilo prepovedano prehajati v druge države. Tako smo bile primorane poiskati rešitev. V Burundiju smo zgradile novo vzgojno hišo in tako sedaj živim v tej skupnosti. Od tu je odšlo že 5 generacij postulantinj. Poleg pomoči pri vzgoji postulantinj sodelujem pri rednih opravilih v hiši in skupnosti. S pomočjo Karitas skrbimo za zajetje studentev v močvirjih. Čeprav sem že v letih, sem vesela, da še lahko kaj dobrega naredim.

Če bi se danes odločali za življenjsko pot, bi ponovno izbrali misijonski poklic?

Brez pomisleka. Zelo sem hvaležna za vsa ta leta, ki sem jih preživela v misijonih. Velikokrat sem bila v težavah in skrbeh, tudi v življenjski nevarnosti. Kar trikrat smo bežale in vsakokrat smo vse izgubile in začele znova. Bogu hvala tudi za poklice, danes je že skoraj 100 domačih sester. Jaz sem vedno vse blagoslovljala in tako klicala božji blagoslov nad vse ljudi. Deliti moramo veliko blagoslovov, za vse ostalo pa Bog poskrbi.

s. Bogdana, najlepša hvala za pogovor in vaše pričevanje!

Globoko so korenine

LETA 1970 PISAL FRANC SODJA

Morda ni napak, če se ob jubileju velikega Indijca Gandhija spomnimo njegovih besed, ki jih je spregovoril nam kristjanom:

»Najprej bi vam svetoval, da vsi vi kristjani že začnete živeti, kot je živel Kristus. Drugi nasvet je, da svojo vero izpoveste z dejanji in ne delate nasilja Kristusovim besedam ali jih maličite z oslavitvijo in potvarjanjem. Tretjič predlagam, da težo polagate na ljubezen, kajti ljubezen je središče in duša krščanstva. In četrtič bi priporočil, da z večjim razumevanjem in občutjem študirate nekrščanske vere in njihove kulture, da spoznate dobrine, ki so v njih, in da drugače mislečim greste z večjo ljubeznijo naproti.«

To nam je moral povedati »pogan« Gandhi, ki je vsak dan bral Sveto pismo, cenil misijonarje, a mu ni prišlo na misel, da bi postal kristjan. A štirje njegovi nasveti so kakor štirje zgodovinski opomini in štirje temelji misijonskemu delu. Danes je premagana vsaka bojazen, ki so jo po koncilu nekateri izražali, češ da misijonsko delo nima več prave podlage. Trditve te vrste so šle mimo koncilskih dokumentov in gredo mimo naravne in nadnaravne realnosti. Nasprotno: danes je misijonsko delo pomembno ne le za misijonske dežele, ampak predvsem za Cerkev samo.

Vedno bolj jasno postaja, kako vsa cerkvena miselnost sloni na stari grški omiki. V čudovit sestav, res kakor mogočno katedralo, je vso to miselnost zgradil sv. Tomaž.

A sodobni človek te stare govorice ne razume več. Tudi evropski in ameriški človek ne. Zato je postala Cerkev s svojim tradicionalnim izražanjem tujka. Nenadno se je pokazala (zlasti ob koncilu) neizbežna potreba, da skušamo najti drugačno govorico.

Treba je isto resnico povedati tako, da jo bo človek razumel, povedati morda bolj popolno, kot jo je bilo mogoče povedati v Aristotelovi grški govorici.

Ta operacija je težka, dolgotrajna in polna tveganja. O tem ni dvoma. A prav tako ni dvoma, da jo je treba opraviti. In prav pri tem nam veliko pomagajo misijoni. Ko govorimo o presajanju Cerkve v narode, kjer je

še ni, ne gre le za gradnjo cerkva, oblikovanje novih krščanskih občin, utrjevanje krščanskega življenja med domačini, da bodo zmožni samostojno živeti in nadaljevati svoje poslanstvo. Gre za več. Korenine krščanstva morajo pognati v omiki posameznega misijonskega naroda. Presad ni možen, če korenine ne poženo tako globoko, da bodo iz teh omik zajemale življenjsko moč za samostojno svojsko rast.

To smo začeli pred tristo leti. A pionirji so ostali osamljeni in so morali umolkneti ob nerazumevanju Evrope, ki se ji sanjalo ni o omiki misijonskih narodov in ni ločila grške omike od krščanskega zaklada resnic. To je bilo vse do dvajsetega stoletja tako tesno povezano, tako enovito celoto je tvorilo, da se je zdelo nemogoče

oddvojiti drugo od drugega. In ta nevednost ali zmeta je bila kriva, da danes gotovo v vsem Vzhodu stojimo tako rekoč pred začetkom misijonskega dela.

Za delo, ki nas čaka, pa je treba veliko ljubezni, ne le bistroca. In k temu nas spodbuja Gandhi, ne le misijonarje na terenu, ampak vse nas kristjane, ki naj pričamo za čist evangelij z življenjem, kateremu je temelj ljubezen in razumevanje tudi do nekrščanskih ver in kultur, v katerih že stoletja deluje na svoj način – kot nekoč v judovskem narodu – isti Bog, ki ga častimo in molimo mi in oni. S kakšno previdnostjo in s kakšnim spoštovanjem moramo do njih, da ne bi podrli Božjega dela in da istočasno ne bi zapravili niti drobca evangelijskih resnic.

Pred tem gigantskim delom stoje danes misijoni. Pred to zgodovinsko odgovornostjo stoji vsa Cerkev. In če ne bi bilo drugega razloga, bi ta zadoščal, da z vso resnobo in čutom soodgovornosti vzamemo misijonsko delo. Ni tu prostora za nekaj osladnih čustev, gre za odgovorno nalogo, ki nam jo prav zdaj nalaga Bog.

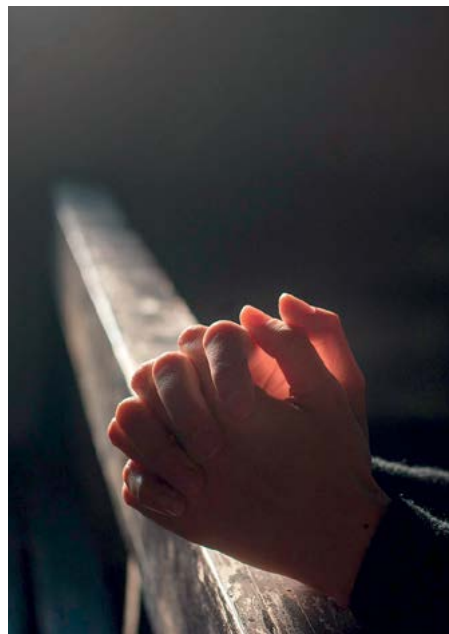
Spreobrnjenje je po Božji milosti

P. MARI OSREDKAR

Odlok o misijonski dejavnosti v 13. členu spregovori o spreobrnjenju. To pomeni, da človek svoje življenje, ki ga je do sedaj oblikoval »po svoji pameti« v nekem trenutku začne oblikovati po Božji volji. Krščanska vera namreč ni zgolj vedenje ali prepričanje o Božjem obstoju, temveč »oklepanje« Božje volje, to je Božjih zapovedi in Kristusovega nauka. Kristjan išče Božjo voljo in se trudi, da bi živel po tem, kar spozna, da Bog od njega pričakuje. Vera pa je dar, zato lahko rečemo, da je tudi spreobrnjenje Božji dar.

Apostol Pavel je zapisal: »Po Božji milosti sem to, kar sem!« Prav tako pa je tudi Sveti Avguštin v svojih spisih ponavljal, da je vera dar! Spreobrnjenec pričuje, da so se znašli v veri; brez lastnih zaslug. Misijonar lahko še tako goreče pričuje za Kristusa in prepričuje nekoga, naj sprejme krst, pa se ne bo nič zgodilo, če ne bo »blagoslova od zgoraj«! Lahko se pa zgodi, da bo za prejem zakramentov zaprosil nekdo, na katerega sploh nismo pomislili. Zato tudi Cerkev strogo prepoveduje, da bi koga k sprejemu vere silili ali pri tem z neprimernimi sredstvi nanj vplivali ali ga privabljali. Misijonarjeva naloga je pričevanje, torej zgledno krščansko življenje. Potek spreobrnjenja pri ljudeh, ki so videli njegov zgled krščanskega življenja pa je v Božjih rokah. Zato si ga noben človek ne more lastiti; ne spreobrnjenec ne misijonar.

Spreobrnjenec pripoveduje, da je bil rojen v popolnoma ateistični družini, in vzgojen v proticerkvenem okolju, kjer se je govorilo in izpostavljalo zgolj to, kar je bilo v Cerkvi napak narejenega, grehi klerikov in temne plati zgodovine Cerkve. Kot turistični vodič je pogosto vodil skupine v cerkve in jim tam razlagal, kaj predstavljajo kipi in slike. Govoril je o podobi Kristusa, svetnikov. Ko pa je nekoč sam vstopil v cerkev, se usedel v klopi in se želel malo odpočiti, se je zalotil, kako je začel Kristusa nago-varjati v drugi osebi ednine. Rekel mu je »ti«. Ker se mu je pogovarjanje s Kristusom čedalje pogosteje

Vir Himsan from Pixabay

ponavljalo, se je zamislil in končno priznal sam sebi, da veruje. Ni več zgolj govoril o Kristusu, temveč je govoril tudi s Kristusom; začel je moliti. Kasneje je zaprosil za krst in postal dejaven v župnijskem občestvu. Nihče si ne more lastiti zaslug za njegovo spreobrnjenje, niti sam ne, saj na ta korak v življenju ni nikoli niti pomislil, kaj šele, da bi načrtoval sprejem krščanstva. Znašel se je v veri, torej v odnosu do Boga. Na podoben način, kakor se človek znajde v življenju, ne da bi to načrtoval ali imel zasluge za svoje bivanje.

Ogromno ljudi se »spotakne« ob vernike in govorijo: hvala lepa za take kristjane. V cerkvi se pobožno držijo, zunaj se pa tako grdo obnašajo ... Pa je mnogokrat veliko resnice v tem. Moramo kar položiti

roko na srce in priznati, da ga mi »ta cerkveni« kristjani včasih še bolj lomimo kot tisti, ki jih ni nikoli v cerkev, čez katere imamo toliko za povedati. Ali pa, če se drugače izrazim, kadar ga mi »lomimo«, se to veliko bolj opazi in je veliko bolj odmevno. Za isti moralni prekršek bo duhovnik prišel na prve strani časopisov, medtem ko se za »običajnega zemljana« mediji še zmenili ne bodo. Zakaj? Zato, ker je naša dolžnost pričevati za Evangelij, naša dolžnost je, da s svojim življenjem dajemo zgled krščanskega življenja. In tega se še kako zavedajo tudi neverni. Kristus nam v evangeliju pravi, da je njegova naloga oznanjati evangelij, veselo novico – preprosto rečeno učiti ljudi, kako naj živijo, da bodo dosegli srečo na tem in na onem svetu; apostol Pavel pa še bolj strogo poudari: »Gorje mi, če bi evangelija ne oznanjal!« To velja tudi za nas. Truditi se moramo, da bodo ljudje iz našega obnašanja razbrali vsaj približno tisto, kar govorimo in kar v besedah oznanjamo kot vrednote in ideale. Stari so dejali: če bi se izgubili vsi izvodi Svetega pisma z zemlje, bi morali iz življenja kristjanov ljudje razbrati, kaj je v njem napisano. Toda to pričevanje ne sme biti enako reklamnim panojem in EPP programu: češ naše je najboljšo, kupujte pri nas ... Mi moramo preprosto »dati čutiti«, da biti dober in pošten osrečuje. Če bodo ljudje videli našo srečo in zadovoljstvo, bodo tudi sami dobri in pošteni. Če bodo hkrati vzeli v roke še Sveto pismo, oz. se nam pridružili pri molitvi, je naš cilj že presežen. Vsekakor pa je vse, kar se bo v naši okolici zgodilo po našem pričevanju v Božjih rokah! Bog je velik in pogosto uporabi tudi naše napake in grehe za spodbudo ljudem, ki se spreobrnejo in sprejmejo Kristusa v svoje življenje.

Eno leto prostovoljstva med Inuiti na Arktiki

TIMOTEJ CVIRN IN JAKA MOJŠKERC

Sva Timotej Cvirn in Jaka Mojšker, oba v zgodnjih dvajsetih in sveže diplomirana. Ukvarjava se z umetnostjo, ki naju spremlja že večji del najinih življenj. Timotej je diplomiral iz montaže na AGRFT, Jaka pa iz fotografije na VIST. Že od gimnazijskih let, ko sva se kot najstnika spoznala na Škofijski klasični gimnaziji, sva svoj čas raje namenjala snemanju raznih videov s skupino prijateljev, kot pa da bi ponavljala latinske deklinacije. Po končanem študiju sva dobila enkratno priložnost obiska Arktike pri sestri Dorici Sever. Ker nisva mogla iz svoje lastne kože, sva se odločila, da bova tudi s te ekspedicije prinesla del izkušnje v obliki filma. Ko sva raziskovala kraj in ljudi, ki tu živijo, sva odkrila popolnoma nov, nama prej še nepoznan svet. Nekaj, na kar prej nisva niti pomislila. Spoznala pa sva tudi številne podobnosti, ki si jih tako oddaljeno ljudstvo deli z nami.

S. Dorica z Jakom in Timotejom

Najin glavni cilj v prvih tednih je bil, da se čim bolj približava ljudem in jih poskušava razumeti, hkrati pa se od njih čim več naučiti. To je pri delu v misijonu zelo pomembno, saj je potrebno konkretno razumeti ljudi in njihove izzive, preden jim lahko kakorkoli zares pomagaš in se jim približaš. Enako velja za snemanje dokumentarnega filma. Če želiva tukajšnje življenje prikazati na iskren način in se poglobiti v to, kaj zares danes pomeni biti Inuk (ednina od Inuit), morava spoznati resnico, ki jo ti ljudje nosijo. Projekt potovanja na Arktiko je dobil idejno zasnovo spomladi 2023. Skupaj

sva razmišljala, v kaj vložiti proste mesece, ki jih imava v prvi polovici leta 2024. Oba sva si želela življenjske izkušnje, iz katere bova potegnila največ kar le lahko. Pomislila sva na Misijonsko središče Slovenije (MSS) ter na njihovi spletni strani pregledala seznam slovenskih misijonarjev. Velika večina jih je nastanjenih v tropskih deželah; pogled pa nama je kot laser prebodlo ime sestre Dorice Sever. Njen misijon se nahaja na Arktiki, natančneje v majhnem zaselku Chesterfield Inlet – misijon na večnem snegu in ledu? V MSS so naju toplo sprejeli in povprašala sva po sestri Dorici. Na najino pozitivno

presenečenje si je nedolgo nazaj zaželela, da bi kdo prišel posneti njihovo življenje. V trenutku sva vedela, da je to to.

Preko MSS smo navezali stik s sestro Dorico in s tamkajšnjim škofom, pomagali pa so nama tudi pri duhovni pripravi na najino pot. Ker greva snemati film in sva se tudi te plati najine odprave lotila zelo resno, sva najprej potrebovala pomoč producenta in produkcijske hiše, ki naju bo vodila čez priprave. Na pomoč nama je velikodušno priskočil Rok Biček, prepoznaven in ugleden slovenski režiser in producent. Navet sva poiskala pri vodnikih odprav za arktična oblačila, snemalcih in direktorjih fotografije za snemalno opremo; ljudi, ki so živeli na Arktiki sva prosila, da z nama delijo svojo izkušnjo. Od vsakega sva se veliko naučila in dobila dobro popotnico za uspešnejšo odpravo. Na pot pa sva se v končni fazi podala sama.

Sestra Dorica je bila naravnost navdušena nad najino idejo. Sama je sicer izrazila, da ne želi biti glavni lik filma. Čudiva se njeni neomajni skromnosti; v ekstremnih pogojih se že 25 let bori za obstoj teh domorodnih ljudi, na katere je marsikdo že pozabil. Ona pa vztraja in je v svojem delu neutrudna. Zelo spoštujeva njeno zagnanost, voljo in dobrosrčnost, ki je vedno bolj primanjkuje v svetu.

Ustvarjalna plat predstavlja le polovico odprave. Druga polovica je zapolnjena s prostovoljstvom in pomočjo skupnosti in kulturi, ki je v precejšnji duševni stiski in ji grozi izumrtje. Trenutno se nahajava v Baker Lake-u, drugem misijonu, za katerega skrbi sestra Dorica. Mestece je precej večje od Chesterfield Inleta, kjer sva dva meseca živela prej. Slednji ima samo 400 prebivalcev, Baker Lake pa okoli 3000. Ljudje tukaj so precej drugačni,

česar nisva pričakovala. Brez težav sva se vključila v vse aktivnosti, ki tukaj potekajo na dnevni bazi, prav tako že delujeva tudi kot prostovoljca v šoli in pomagava motivirati učence k delu, kar ni lahka naloga – njihova motivacija je zelo nizka. Pri nas v Sloveniji ponavljanje letnika ali razreda doživljamo kot hudo katastrofo, tukaj pa se nihče posebej ne obremenjuje s tem. Veliko učencev sploh ne opravi niti prvih stopenj šolanja, saj se zavedajo, da verjetno nikoli ne bodo zapustili svojega doma. Ob šolskih dejavnostih vodiva tudi nedeljska bogoslužja in večerne molitve ter poskrbiva, da ljudje, ki pridejo v cerkev, nikoli niso lačni. Sprejeli so naju z odprtimi rokami.

Najine zadolžitve tukaj so za naju precej nove. Sicer sva veliko

Brezkončna snežna pokrajina

sodelovala v najinih domačih župnijah, nikoli pa nisva skrbela za misijon, kaj šele na Arktiki, kjer so ljudje tako zelo drugačni in imajo druge navade in pričakovanja, vsaj tako se je zdelo na prvi pogled. Pozorno sva poslušala vsako navodilo sestre Dorice, si informacije zapisala in povadila, da sva lahko nastopila samozavestno, ter da so v nama ljudje lahko videli zgled. V končni fazi sva ugotovila, da so ljudje zelo preprosti in imajo visoko postavljeno vrednoto odpuščanja. Vsakemu človeku prisluhneva, ker se nama zdi, da je to, kar najbolj potrebujejo – občutek bližine in sprejemanja.

Priprava paketov s hrano za pomoč družinam

Kar se tiče snemanja filma in nastopajočih sva imela v Chesterfield Inletu nekaj težav. Ljudje kamere niso najbolje sprejemali. Bali so se razkritja svoje identitete. V Baker Lake-u se ljudje do kamere obnašajo ravno nasprotno – želijo, da jih snemava in fotografirava, se nama za to celo zahvaljujejo. To drastično olajša proces pridobivanja materiala, ki ima posledično tudi veliko več potenciala za poveden film.

Inuiti so bili še do leta 1957 nomadi. Živeli so v iz živalskih kož narejenih šotorih ali iglujih, jedli izključno surovo meso in potovali s sanmi, ki so jih vlekli psi. Sledili so čredam muškata nega goveda ali severnim jelenom. Vsak dan se čudiva, kako jim je uspelo preživeti 11.000 let, kolikor časa se že razvija njihova kultura. Pred več kot 150 leti so ob stiku z ljudmi z Zahoda dobili stalne zaselke, elektriko, šolo, denar, gospodarstvo, puške, alkohol, droge in vse ostalo, kar poznamo. Izgubljati pa so začeli življenjski smisel. Posledica je, da zapadejo v razne odvisnosti, ki postanejo (začasni in neučinkoviti) izhod iz trpljenja. Jezik Inuitov je precej kompleksen, nam popolnoma nepoznan. Imenuje se inuktitut in sestra Dorica ga obvlada. Na najino srečo pa se tu vsi učijo tudi angleščine in jo zato tekoče govorijo, zato komunikacija z njimi ne predstavlja težav.

Dokumentarec bo observacijske narave, kar pomeni, da organsko dogajanje pozorno opazujeva in kamero usmerjava v najbolj zanimive

like, ki bodo govorili o stiskah Inuitov. Nekako se obnašava kot muhe na steni, skušava biti neopazna in kot ustvarjalca čim manj posegati v dogajanje. Prepričana sva, da lahko na takšen način dobiva material, ki ne bo govoril le o njihovi kulturi, temveč tudi globlje o človeški psihi in spopadanjem s težkimi življenjskimi okoliščinami. Po drugi strani pa se soočava z dilemo – ali naj tudi sama nastopiva v filmu? Dva fanta sva prišla na drug konec sveta ... proces integracije in inkulturacije ter spremembe najinega razmišljanja sicer zapisujeva vsakodnevno v svoje dnevnik, a bi bilo morda to zanimivo tudi za zunanjega gledalca.

Z eno besedo je izkušnja do sedaj, po dveh mesecih in pol – divja (na najboljši možen način). Težko dohaja sama sebe. Toliko drugačnosti, novosti, sprememb ... Ljudje nama vse to sicer zelo olajšajo, saj so do naju ekstremno prijazni in z njimi spletava krasne odnose. Veliko se učiva o življenju, človekovi naravi, dojetanju resničnosti in o samih sebi. Niti predstavljati si ne znava, kaj vse naju še čaka, še manj, kako bova na vse skupaj gledala, ko prideva nazaj. Veva pa, da je Božja roka vedno nad nama in da naju vodi na vseh, še tako bizarnih, nevarnih in nepredvidljivih poteh.

Različnih vidikov življenja na skrajnem severu je nešteto. Za več informacij naju lahko spremljate tudi na najinem Instagram profilu @projektsever.

Z veseljem darujem

KRIŠTOFOVA NEDELJA nas vsako leto lepo poveže med seboj v skupni molitvi in prošnji, da bi nas Bog na priprošnjo sv. Krištofa varoval na vseh cestah življenja. Poletni meseci nas vsako leto zvbijo na pota širom po svetu. Kliče nas delo, najbolj pa odkrivanje in spoznavanje naravnih lepot, krajev, kultur in ljudi. Morda se ravno v tem času najbolj zavemo, kakšna vrednota so prevozna sredstva. Ob vedno večjem hitenju pa smo tudi vedno manj zbrani in se na cesti obnašamo tudi neodgovorno, včasih celo agresivno. Molitev in blagoslov za srečno vožnjo je zato tudi klic, da bi se umirjeno vozili, da bi se zavedali svoje odgovornosti, da bi vsi prispevali k varni vožnji.

V letu 2023 smo podprli 9 projektov v skupni vrednosti 267.934,35 €.

Misijonar	Država	Vozilo
Fr. Rafanomezantsoa Seraphin	Madagaskar	Toyota Landcruiser
Rudi Tisel, Janez Mirtek	Črna gora	VW transporter
s. Vedrana Ljubič	Uganda	Traktor MF s priključki koprojekt MIVA Hrvaška
s. Zorica Blagotinšek	Senegal	Mitsubishi Pajero
Agustin Margjoni	Albanija	VW Caddy
Salezijanci	Etiopija	Toyota minibus
s. Vesna Hiti	Burundi	Prevoz otrok
Škof Bonaventure Nahimana	Burundi	12 X motor
Lazaristi	Kostarika	Isuzu D MAX

Hvala za vaš dar! Naj vas Bog na priprošnjo sv. Krištofa varuje na vseh poteh vašega življenja.

Zahvale akcije MIVA 2023

Agustin Margjoni – Albanija

V svojem imenu, v imenu sobratov lazaristov v Albaniji in v imenu župnije, kjer delujemo, se vam iz srca zahvaljujem za vašo konkretno pomoč, ki ste nam jo namenili. Zdaj imamo priložnost varno potovati po Albaniji in v Grčijo, kjer je potrebna evangelizacija in pomoč ubogim. V Skadru skrbimo za štiri podružnične cerkve in več oddaljenih vasi, kjer obiskujemo starejše, uboge in katoliške družine. Molili smo za vas in smo bili presenečeni, kako hitro ste nam priskočili na pomoč in kako hitro smo našli avto. Zagotavljamo vam naše molitve in naj Bog poplača z dobrimi stvarmi vam in vašim družinam.

Novi prošnje

p. Roland Yendoube Tiem, p. Pepi Lebreht – Benin

P. Pepi Lebreht je bil pred leti misijonar v Beninu. Po njegovem odhodu so delo in misijon prevzeli bratje frančiškani domačini. Potrebe na misijonu so velike, sedaj pa so ostali brez edinega prevoznega sredstva. P. Roland, župnik župnije sv. Bernardke v Natitingouju, je imel prometno nesrečo. Na poti v mesto, kjer naj bi kupil gradbeni material, je na cesti iz črede skočil vol in avto poškodoval tako močno, da je nevozen. To je bilo edino vozilo, ki so ga imeli v župniji in skupnosti. Uporabljali so ga za vsakodnevna opravila, za obiske in srečanja, za prevoz bolnikov. Ceste so dokaj dobre in bratje ne potrebujejo terenskega vozila.

življenja rešujem

Škof Bonaventure Nahimana – Burundi

Iskreno se vam zahvaljujem za finančno pomoč pri nakupu vozil za naše duhovnike. Z motorji, ki smo jih kupili, je duhovnikom olajšano delo in omogočeno lažje in hitreje potovanje od misijona do misijona. Ker so ceste slabe ali jih sploh ni, je motor odlična izbira za obisk podružnic in manjših skupnosti na podeželju, za podeljevanje zakramentov, razna srečanja, pastoralno delo, ponekod celo za dostavo zdravil in hrane. Najlepša hvala vsem darovalcem, ki so svoj dar namenili za nakup vozil v misijonih. Bog vas blagoslovi.

Skeniraj QR kodo in pomagaj misijonarjem pri nakupu vozil

S. Vesna Hiti – Burundi

Dragi dobrotniki, darovalci za MIVA. Bog naj vam bo plačnik, ko darujete svoje prihranke v tako plemenit namen. Vaša dobrota zdravi premnoge stiske. Vaša plemenitost osrečuje srca naših otrok s posebnimi potrebami. Brez Vaše pomoči bi bili naši otroci prikrajšani za lepe trenutke, ki jim jih prinašata življenje in vzgoja v Centru AKAMURI. Akamuri pomeni lučka. Naj ta lučka upanja, veselja in dobrote nikoli ne ugasne, ampak naj osrečuje vas in po vaši dobroti naše otroke! Naj omenim še to, da so se stroški prevoza v zadnjih letih zaradi pomanjkanja goriva zelo povečali. Večkrat je treba čakati na gorivo tudi po več dni in celo tednov. Ker pa sta avtobusa last državnega podjetja, imajo gorivo zagotovljeno in s tem posledično tudi naši otroci reden prevoz.

Krištofova nedelja, 21. julij 2024

s. Vida Gerkman – Albanija

Klajdi – nekateri ga poznate že od takrat, ko je bil še deček in ga je osliček nosil v šolo. Leta se mu nabirajo, ima jih že čez 20, in z njimi vse večje bolezenske težave, povezane z mišično distrofijo. Vedno bolj leze v dve gubi, roki se mu krčita, vozička ne more sam poganjati, rad pa se vrti po dvorišču, da je v družbi med domačimi. Že nekaj časa sanja o vozičku na baterije in od svoje invalidnine daje nekaj na stran. Oče se je zanimal za električni voziček in ko je izvedel za ceno le tega, je skrušeno odkimal z glavo. Družina je še dodatno potrta zaradi Alkea, 7-letnega brata, z isto diagnozo. V takšni situaciji je težko karkoli reči. Sestre prosijo, če je možno zbrati nekaj sredstev za nakup električnega vozička, ki bi bratoma omogočal lažje gibanje.

Nadškof p. Martin Kmetec, Minoritska Skupnost Karsiyaka – Turčija

P. Martin Kmetec je misijonar in izmirski nadškof v Turčiji. Kot je zapisal v prošnji, prosi za avto za skupnost Karsiyaka, kjer je pred leti tudi sam deloval. Potem je bila župnija nekaj časa prazna, sedaj pa so se tja vrnilo minoriti. Cerkev je posvečena sveti Heleni in župnija je lepo urejena, saj so v obnovo veliko vložili, še posebej po potresu v letu 2020. Župnijska skupnost je živa in sobratje so zelo zagnani pri delu. Nimajo pa prevoznega sredstva, ki je potrebno za obisk oddaljenih skupnosti in podružnic, za delo z mladimi, za obisk bolnikov ... Vozilo bodo uporabljali v župniji sv. Helene, Karsiyaka, in za pastoralno delo na egejski obali.

Rudi Tisel – Črna Gora

V imenu salezijanske skupnosti v Podgorici bi se vam rad zahvalil za kombi Ford Tourneo, ki smo ga dobili po vaši dobroti in so ga naši predstojniki v teh dneh pripeljali na naše dvorišče. S kombijem smo že naredili prve kilometre, saj smo imeli dvotedenski počitniški Oratorij in smo otroke iz oddaljenih vasi pripeljali v župnijo. Kombi bo služil za opravljanje vseh naših programov, ki jih ni malo. Žal je dejstvo, da mnogi otroci in mladi živijo v precej oddaljenih vaseh in zelo siromašno. To pa je tudi razlog, da se težko vključujejo v izobraževalne programe, ki se po večini odvijajo v mestih. Mladi so naša glavna skrb.

Rolando Gutierrez, Lazaristi – Kostarika

V imenu kostariške viceprovinc Misijonske družbe se zahvaljujem slovenski misijonski vozniški akciji za pomoč pri nakupu novega vozila Isuzu D-MAX 4x4 za sobrate v avtohtonem misijonu Talamanca na Kostariki. Do sedaj nismo imeli zanesljivega vozila za varno potovanje v oddaljene skupnosti Talamanca. Novo vozilo omogoča pastoralno delo štirim sobratom in šestim sodelavcem iz domorodne skupnosti, kar izboljšuje splošni dostop do oddaljenih vasi Talamanca, ki so, glede duhovnega vodstva in socialno-ekonomske podpore, ki jo zagotavljamo, odvisne od nas. To območje je najrevnejša regija Kostarike. Novo vozilo se že uporablja za dostavo hrane in oblačil ljudem, ki živijo na teh oddaljenih in težko dostopnih območjih. Naj Bog blagoslovi vašo velikodušnost.

Nove prošnje

p. Jean Baptiste Sagna, s. Polona Švigelj – Senegal

Uršulinka s. Polona Švigelj je bila misijonarka v Senegalu. Zaradi zdravja se je pred leti vrnila v Slovenijo, a ostala v tesnih stikih z misijoni in Senegalom. Tokrat je prošnja prišla iz redovne skupnosti patrov Svetega Duha (Spirita-ins) v Dakarju. Patri že imajo starejše vozilo, ki je večkrat na popravilu. Promet v mestih je postal neznošen in gibanje po mestu zahteva veliko mero potrpežljivosti ter časa. Zato bi patri želeli kupiti motor, s katerim bi bili mobilnejši in hitrejši, predvsem pa bi v deževni dobi lažje premagovali blatne in skoraj neprevozne poti.

p. Janez Mujdrica – Zambija

Jezuit p. Janez Mujdrica deluje v Zambiji. Na katoliški univerzi v mestu Kitwe poučuje versko vzgojo, veliko časa namenja študentom in pogovoru z njimi. V skupnosti, kjer živi p. Janez, so trije sobratje. Janez je še edini aktivni

slovenski misijonar v Zambiji od številnih, ki so tam delovali v preteklosti. Poslal je prošnjo za nakup novega vozila ter našel ugodno ponudbo za nakup le tega. Ceste v Zambiji, razen v deževnem obdobju in daleč na podružnicah, so dokaj urejene, zato ne potrebujejo 4x4 vozila. Bratje jezuiti vozilo uporabljajo za udeležbo na raznih srečanjih, obisk podružnic in univerze, za nakupe ...

Heriniaina Lid Desire, Stane Kerin – Madagaskar

Stane Kerin je misijonar v Vangaindranu na Madagaskarju. Vangaindrano je bilo od nekdaj središče Slovencev, ki so prihajali na Madagaskar, od tam pa so odhajali vsak na svoj misijon. Jeseni 2019 je v Vangaindrano prišel Stane Kerin, ki pomaga domačemu duhovniku pri pastoralnem delu na župniji in podružnicah. Župnija Vangaindrano obsega kar 19 podružnic. Večina od njih je težko dostopnih, še posebej v deževnem obdobju, ko ceste postanejo drsališče. Razdalje do njih pa so različne, od 3 km pa vse do 50. Na misijonu trenutno nimajo

Seraphin Rafanomezantsoa, Tajnik Škofovske Konference – Madagaskar

Ta avto bo na razpolago tajništvu škofovske konference za opravljanje svojega poslanstva v službi celotne Cerkve na Madagaskarju. Uporabljal se bo predvsem za vse obiske v krajih, kjer je cesta zelo zahtevna. Tajništvo tesno sodeluje z vsemi škofi v državi pri uresničevanju pastorage na splošno. Zahvaljujemo se vsem dobrotnikom, ki so prispevali k nakupu tega avtomobila. Vaše sodelovanje močno prispeva k evangelizaciji naše dežele. Vse dejavnosti, ki jih po vaši dobroti z novim avtom lahko opravljamo, kažejo vašo srčno prisotnost pri našem poslanstvu. Najlepša hvala.

S. Vedrana Ljubič – Uganda

Pred časom sem se zanimala za nakup traktorja za našo novo skupnost v Ugandi. Nato so me iz trgovine v Kampali pogosto klicali in spraševali, ali bomo kupili traktor, za katerega smo se zanimale. Želeli so prodati traktor, ki so ga še imeli v salonu. Prosili smo jih za znižanje cene in ugodili so naši prošnji. Kupili smo tudi nekaj priključkov in vse skupaj so nam dostavili v misijon, kjer traktor pridno uporabljamo in služi svojemu namenu. Sestre smo vam iz srca hvaležne za pomoč, saj obdelujemo velike kmetijske površine, ki bi jih brez traktorja težko obvladovale. Hkrati pa nam to omogoča, da smo samooskrbne in nekaj pridelka ostane še za prodajo oz. pomoč revnim družinam. Nimam besed, lahko samo rečem, Bog živi vas in dobrotnike MIVE.

Krištofova nedelja, 21. julij 2024

prevoznega sredstva in jim bo motor res v veliko pomoč, še posebej ob obisku podružnic.

Janez Krmelj – Madagaskar

Janez Krmelj, duhovnik ljubljanske nadškofije, deluje na jugovzhodnem delu Madagaskarju, kjer je pod okriljem skupnosti Akamasoa postavil nov misijon Ampitafa. Misijon ima svojo šolo, cerkev, dispanzer, porodnišnico ... Slovenski misijonarji na Madagaskarju se navdušujejo nad starimi vozili Toyota Landcruiser, ker so zaradi blata, prahu in vode primernejša. Le teh pa na Madagaskarju ni moč več kupiti niti naročiti. Pri MIVA Avstrija je take vrste vozila še možno naročiti, obenem pa opravijo vse nadgradnje. Hkrati je avto iz Evrope kvalitetnejše izdelave kot tisti, ki ga kupijo na Madagaskarju. Avtu bodo dodali cerado, dodatne klopi v prtljažni prostor in pa vitlo, ki je nujno potrebna za vožnjo po jugu Madagaskarja. Za oskrbovanje misijona Ampitafa je vozilo nujno potrebno, saj do tja ne pelje ne »taksi« ne reševalno vozilo.

Artur Zaras – Kazahstan

Artur Zaras je škofijski duhovnik s Poljske, ki je leta 2013 kot misijonar prišel v Kazahstan. Deluje v škofiji Konaiev na jugu Kazahstana. Po razpadu Sovjetske zveze so ljudje v Kazahstanu občutili hudo ekonomsko krizo. Ni bilo dela, denarja, trgovine so bile prazne in narasel je kriminal, posledično je bilo vedno več socialnih stisk. Ustanovitelj župnije je prepoznal stisko ljudi in se zavzel za otroke in mladino ter leta 1999 na noge postavil kantino, kjer so mladi dobili topel obrok. Kasneje je v sklopu kantine začelo potekati izobraževanje otrok in mladih, kar je vodilo v nakup osmih hiš, ki so postale zatočišče za zapuščene otroke. Danes je to edina katoliška sirotišnica v celotnem Kazahstanu. Zaradi sankcij proti Rusiji je večina multinacionalk zaprla svoje poslovalnice v Kazahstanu oz. je bila prodaja vozil ustavljena. Edino vozilo, ki je še ostalo na trgu in ima možnost prevoza več oseb ter bi bilo cenovno dosegljivo, je Mercedes Vito Tourer.

Vojna treh mesecev s štiriletno 'pripravo'

DANILO LISJAK, SALEZIJANEC

V teh dneh se spominjamo genocida, ki je pred 30 leti divjal po Ruandi. Napetost med manjšinsko elitarno etnično skupino Tutsijev in večinskimi Hutuji se je dolga leta stopnjevala ter leta 1990 privedla do državljanske vojne. Po podpisu mirovnega sporazuma je dokončno zaostritev sprožila sestrelitev letala, ki je prevažalo takratna predsednika Ruande in Burundija. Isti dan, 6. aprila, se je Ruanda spremenila v množično morišče, kar je trajalo do 16. julija 1994. Po uradnih številkah je v 100 dneh življenje izgubilo preko milijon ljudi, pretežno Tutsijev, več milijonov pa je bilo prisiljenih bežati za svoje življenje.

Tudi po uradnem premirju v juliju 1994 so se nasilje, maščevanje in napetosti nadaljevali še dolgo časa. Dogajanje ni pustilo ob strani niti duhovnikov, redovnikov, redovnic in tujih misijonarjev. Mnogi med njimi so pomagali, skrbeli za begunce, jim skušali nuditi zaščito in bili prisiljeni bežati. Veliko jih je pri teh poskusih izgubilo življenje. V obdobju genocida je v Ruandi delovalo tudi več slovenskih misijonarjev in misijonark: usmiljenke s. Bogdana Kavčič, s. Vida Gerkman, s. Anka Burger in s. Vesna Hiti ter salezijanci Avgust Horvat, Danilo Lisjak in Jože Mlinarič, ki je na dan izbruha vojne prišel na velikonočni obisk iz sosednjega Burundija.

Objavljamo pričevanje misijonarja Danila Lisjaka, ki je doživel grozote vojne:

Po obisku papeža Janeza Pavla II., leta 1990, je v Ruando na severu vstopila dobro organizirana gverila Tutsijev – 35 let prej izgnana manjšina, ki pa je vedno gojila misel vrnitve v domovino. Pogajanja v Aruši so bila podpisana, toda eden od podpisnikov ni hotel 'kolača' dežele deliti in je snoval nesrečo. Predsednika Ruande in Burundija sta se še isti večer po podpisu skupaj v letalu vračala v Ruando. Letalo je bilo tisti večer sestreljeno in je padlo na predsednikov vrt. Ko je 'kralj' ubit, se začne revolucija. Vse je razpuščeno in kriv je tisti, ki je ubil enega najbolj uspešnih afriških predsednikov.

Begunsko taborišče v Kongo, vir wikipedia

Začnejo se krvavi obračuni – klanje z mačetami. Z Jožetom Mlinaričem sva bila v materni hiši v Kigaliju v osrčju nasilja in pobojev ter tudi v naši ustanovi malega semenišča skupaj s sobratoma Italijanom in Burundijcem. Reševali in skrbeli smo za ljudi, ki so se skrili pri nas, in za profesorje, od katerih jih je bilo devet ubitih in smo jih na hitro pokopali v jamo na vrtu. Okrog 60 ljudi, skritih v kapeli, so odpeljali z dvorišča (ovadba delavcev) in postrelili onkraj zidu, na cesti. Reševali smo ranjene iz okolice in infiltrirane. Gospoda Jožeta je na dvorišču objel bežeči civilist in se skrnil za njim. K sreči je bil vojak priseben in ni streljal, sicer ... Veliko tega je napisanega v knjigi Ruanda, črna vest človeštva. 13. aprila so nas

brez vsega kot zadnje odpeljali v zatemnjenem avtomobilu na letališče in z belgijskim vojaškim letalom smo preko Kenije prispeli v Bruselj, kjer nas je pričakalo osebje naše ambasade ter nam zagotovilo varno vrnitev v Slovenijo. Gusti Horvat je bil evakuiran z misijona in smo se našli na letališču v Nairobiju.

Moja vrnitev v maju preko Burundija je zgodba zase. Tritedenski hišni zapor, izveden za 'čistko' nedolžnih. Sveže zgrajena cerkev sv. Janeza Boska je bila nočni zapor izbranim za smrt, tistim, ki se niso predali stihiji ubojev in so postali nedolžne žrtve zmagovalca. Zmagovalec je bil žejen krvi in je (podobno kot v Sloveniji pred 79 leti) izvedel maščevanje spet nad nedolžnimi. Pričevanje je dokumentirano. Od maja do konca junija sem skupaj z bosanskim frančiškanom Vjekom Čuričem s petimi vlačilci spremljal konvoje CRS-a iz Burundija na jug Ruande v Butare, da bi pomagali trem milijonom ljudem, ki so bežali pred fronto proti Burundiju in Kongo. V sosednjem gozdičku sem svetoval postavitvev začasnega kampa za 360 večinoma žensk in otrok, ki so bili vsi rešeni, vendar zadnje tri dni pred osvoboditvijo izstradani, brez vode in hrane. Po posredovanju redovnice Karla de Foucaulda sem bil rešen smrti! Pred fronto bežeče milice nisem okleval, nasilnežem sem izročil avtomobil pick-up ameriškega CRS in ostal v misijonu negiben, čakajoč na konec. Na poti so streljali na odvzeti avtomobil in nekdo je v njem krvavel. Patru Vjeku so fantje lagali, da sem bil ubit in pokazali na kri, ki pa ni bila moja. Bila pa je povod za 'rekviem' za menoj na Nunciaturi v Bujumburi. Dva glasnika moje 'smrti' sta mučenca. Ruanda, najbolj varna dežela v Afriki. Zakaj tako?

† Vilko Poljanšek

Cenjeni prijatelji pokojnega Vilka Poljanška! Dovolite mi strniti nekaj utrinkov njegovega misijonskega potovanja v štirih deželah (Burundi, Kongo, Ruanda in malo Uganda) afriških velikih jezer od 1997 do 2018. Njegova popotnica za na pot v nov svet je bilo obvladanje mizarskega poklica (jezik pridnih rok). Bil je vesten redovnik, veselega značaja. Nič ga ni vrglo s tira. Kakšna občasna jeza ni prihajala iz njegovega srca, ampak iz odgovornosti, spoštovanja in ljubezni do vsakogar. Netil je vesele trenutke v skupnem življenju in si s tem pridobil splošno prijateljstvo. Njegovo afriško ime »karbaye« (vse se ruši) je pravo nasprotje njegovega značaja. Ko je bilo kaj za grajati, se je vse končalo z vzklikom »karaaabaaje« in nadaljeval je z iskanjem pomoči in rešitve.

Krstna vožnja v misijone je bila s starim »piratskim« letalom z arabskimi napisi na sedežih. Meni je vzbujalo strah. Več kot polovica potniškega dela je bilo zasedena z različnimi paketi in prtljago. Sedeži stisnjeni, da smo bili kot ribe v konzervi. Burundi je bil pod sankcijami zračnega embarga. K sreči na civilna letala niso streljali. Kontrole v Belgiji (Charleroi) so zaupljive, toda nenapovedan pristonek v Kairu (Egiptu) je kmalu postal sumljiv, saj je bilo takoj jasno, da v prtljažnik letijo zaboji orožja. In to je kar trajalo. Letalo je bilo iztrošeno in slabo kontrolirano. Najpomembnejši za potnike zaradi višine letenja je sistem uravnavanja zračnega pritiska v njem, ki pa je bil očitno pokvarjen. Brat Vilko se je držal za ušesa in se čudil, kaj neki se dogaja. Meni je skozi nos pritekla kri iz ušesa. Trpljenje ob rizičnem poletu. Ukrajinski zdravnik v službi ZN mi je potem s posebno

tekočino cel teden preventivno čistil sluhovod, poln strjene krvi. Vilko se je tega »krsta« večkrat spominjal. Ob delu v delavnicah z majhnim ali večjim številom gojencev je poleg rednih vaj našel čas za osebno snovanje in navdihe. Rad je opremil kapele različnih redovnih ustanov, kjer je njegov stil oblikovanja oltarnega prostora takoj prepoznaven. Sestre usmiljenke so ob njegovi smrti posredovale hvaležnost redovnih skupnosti za lepo opremo njihovih kapel v vzgojnih hišah v Burundiju, Ruandi in Kongu. Morebiti naj povem tudi to, da se je veselil, ko je iz ribniške doline prispel stroj za izdelavo lesenih žlic, in dodal, da je grevilka lepa in mehkejša za obdelavo kot bukev. Seveda lokalni ljudje niso vedno cenili lepega. Čas še ni dozorel. Videli so pa učenci, kaj vse je moč narediti iz lesa. V Kongu nam je g. Kovač iz Mozirja podaril »gater«, malo žago za

hlodovino. Pravo čudo za lokalne občestne mizarje brez dobrega orodja. Vilko je rad poslikal unikate svojega dela. Na Rakovniku so natisnili knjižico, v kateri so zbrani leseni sedeži in rezljani oltarji, ki jih je v dobrih 20 letih izdelal skupaj s fanti, ki so se ob tem učili in odkrivali talente. Misijoni so bili zanj res primerno okolje, kjer je uresničil in dokazal svoje talente kot učitelj in snovatelj novosti, ki jih je ustvaril iz tropskega lesa.

V misijonih smo duhovniki skrbeli za duhovno oskrbo velikih župnij in delitev zakramentov. Posebej spovedovanje ob četrtkih za mlade in ob sobotah za Marijino legijo se je zavleklo tudi več kot eno uro po jutranji maši. Medtem ko je čakal, da mi končamo in se dobimo pri zajtrku, si je on izbral delo »ranocelnika«, priročnega zdravnika, in s tem prinašal olajšanje starejšim. Otroci so ga imeli zelo radi, in ko so ga le preveč oblegali, si je snel protezo iz ust in jih v hipu pognal v tek, kot zajce pred lovci.

Dolgo je čakal na dovoljenje predstojnikov, preden je svoje sanje o misijonih pogumno začel uresničevati. Najprej v Burundiju, kjer je ob prihodu 20. decembra 1997 najprej zasnoval mlinček na vodo ob jaslicah v veliki cerkvi in so otroci težko verjeli v to čudo. Gospod inšpektor, takrat Stanislav Hočevar, bodoči beograjski nadškof, nam je Vilka »posodil« za tri mesece. In v dokaz, kako so ga misijoni osvojili, je podaljšal tri mesece na skoraj 21 let! Nad 30 prijateljev iz ustanov, kjer je deloval, mi je poslalo sožalje in hvaležnost Bogu za darove, ki jih je razdal po afriških gričih ob izviri Nila. Njegovo ime priključuje veselje na obraz, kjerkoli in kadarkoli pogovor nanese nanj! »Pozno sem te spoznal, Afrika, toda pustil sem ti vso svojo ljubezen!« Počivaj v objemu Božje Ljubezni, brat Vilko »Karabaye«, v Lepoti in Veselju nebes ob sv. Jožefu, tvojem vzorniku in priprošnjiku.

S hvaležnostjo, Danilo, tvoj sopotnik

SPOZNAJ INUITE

Na severu Kanadske Arktike (in tudi na Grenlandiji in Aljaski) živijo Inuiti. Med njimi že več kot 25 let deluje misijonarka s. **Dorica Sever, FMM**. Večino tamkajšnjih župnij obišče duhovnik le nekajkrat letno, zato s. Dorica vodi nedeljsko molitev, krščuje, ima pogrebe, verouk, izobražuje katehiste in še kaj. V začetku marca sta se ji za leto dni pridružila misijonska prostovoljca **Jaka Mojškerc** in **Timotej Cvirn**, ki sta se zelo hitro aktivno vključila v tamkajšnje življenje.

Na sliki je zemljevid severnega dela Kanade. Modro obarvani del predstavlja ozemlje Inuitov

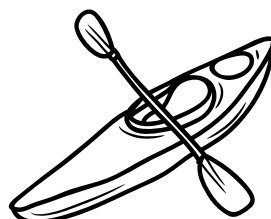
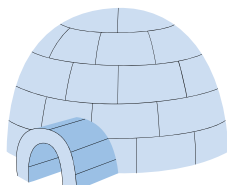
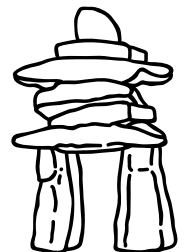

Kdo so Inuiti?
Beseda INUIT pomeni LJUDJE (v ednini INUK).
Pred leti so jih Indijanci poimenovali ESKIMI,
kar je za INUITE žaljivo poimenovanje, ker v
prevodu pomeni »jedci surovega mesa«.

Njihov jezik
Inuktitut

POIŠČI PARE

Zanimivosti:

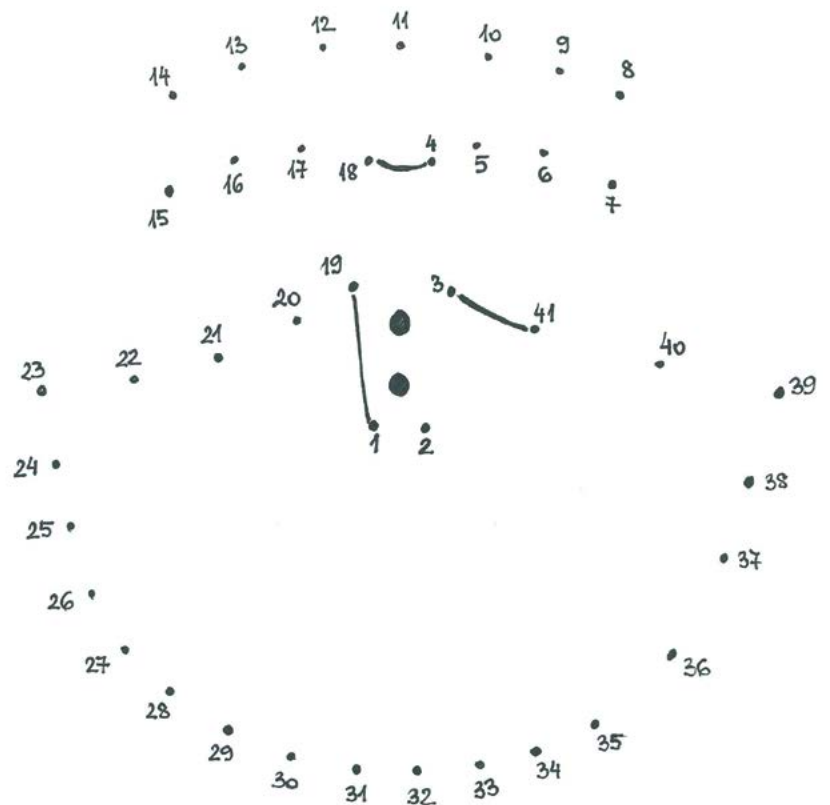
- Inuiti ne živijo dolgo, povprečna življenjska doba je 62 let.
- Imajo več kot 120 različnih poimenovanj za sneg.
- Večina Inuitov je krščenih in pripadajo anglikanski, katoliški ali binkoštni skupnosti.
- Njihova oblačila za nizke temperature so bila izdelana iz kož tamkajšnjih živali, še zdaj pa najraje sami sešijejo svoja zimska oblačila, a iz sodobnih materialov.
- Prehranjujejo se večinoma z mesom ulovljenih živali (jeleni, severni medvedi, tjunji, mroži, ribe ...).
- Drug drugega pozdravijo tako, da se dotaknejo z nosovi; s tem tudi izrazijo čustveno naklonjenost.

INUKSUK (*inukšuk ali v prevodu "to, kar je podobno človeku"*)
Taka konstrukcija iz skal ali kamnov je značilna za ozemlje Inuitov in je svojevrsten smerokaz popotnikom. Zaznamuje bližino naselja ali ugodne kraje za lov ali ribolov.

Najpomembnejše pravilo pri Inuitih
Pomagamo drug drugemu!

POVEŽI PIKE

Dobil/a boš risbo večnamenskega noža, imenovanega ULU, ki ga uporabljajo Inuitske ženske. "Ulu" v prevodu pomeni "ženski nož".

Malgaška pesem na celjskem hribu

V Celju pri sv. Jožefu smo imeli 27. aprila slovenski malgaški misijonarji naše vsakoletno tradicionalno srečanje.

Te pobude sem vesela že vse od njenega začetka. Na začetku smo gostovali po krajih, kjer so doma naši misijonarji. Zadnje čase pa se zbiramo pri misijonarju Janezu Puhanu, najprej v Dobju sedaj pa v Celju pri sv. Jožefu. Letos se nas je na srečanje prijavilo 25, udeležilo pa se nas je blizu 40, kar je bil precejšen izziv za naše gostitelje. Čeprav smo med seboj po elektronski poti v rednem stiku, je srečanje v živo čisto nekaj drugega.

Srce našega srečanja je prav obhajanje svete maše. Pri tem se spomnimo vseh naših prijateljev, ki niso mogli priti, tistih, ki so v preizkušnji in seveda vseh pokojnih misijonarjev, ki so delovali na Madagaskarju. Letos smo imeli celotno bogoslužje v malgaščini, ker smo bili Malgaši v večini. Ob somaševanju Franca Mihelčiča, Janka Kosmača, Roka Gajška ter gostitelja Janeza Puhana ga je vodil naš misijonar Tone Kerin. Moram reči, da sem kot Malgašinja

zelo pogrešala obhajanje maše v malgaščini. In petje ... Nebeško. Prepričana sem, da prav zaradi skupnega obhajanja svete maše ta naša skupnost živi in ostajamo povezani med seboj ter se počutimo domače. Na srečanju sta bila tudi dva nova bogoslovca z Madagaskarja. Tako imamo sedaj štiri malgaške bogoslovce v Sloveniji. Bog jim daj obilo blagoslova na njihovi poti. Ob prijetnem klepetu, petju in dobri hrani je čas hitro minil.

Tantely Gaberšček

jubilanti – čestitamo

70 let življenja

S. Vesna Hiti, usmiljenka, rojena 12. julija 1954 na Hudem Vrhu pri Blokah. V misijone je odšla 24. junija 1991. Živi in deluje v Burundiju.

50 let v misijonih

S. Mojca Karničnik, misijonarka Jezusa Kristusa, rojena 3. decembra 1941 v Dravogradu. V misijone je odšla 15. avgusta 1974. Deluje v Kongu.

50 let v misijonih

P. Janez Mujdrica, jezuit, rojen 1. februarja 1949 v Beltincih. V misijone je odšel avgusta 1974. Deluje v Zambiji.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA

župnije: Celje - Bl. Anton Martin Slomšek, Kranjska Gora, Most na Soči, Podnanos, Rateče Planica, Sv. Marjeta pri Rimskih Toplicah, Sv. Miklavž nad Laškim, Trnje, Videm - Krško, Vir
posamezniki: Anžel Vladimir, Lavrenčič Vida, Povše Marija, Slapar Cilka, Štefe Francisco, Vrbošek Betka

ADVENTNA AKCIJA

župnije: Boštanj, Celje - Bl. Anton Martin Slomšek, Črni Vrh, Dravograd, Gornja Ponikva, Horjul, Ig, Komen, Kranjska Gora, Ljubljana-Stožice, Podnanos, Polhov Gradec, Rateče Planica, Stopiče, Sv. Bolfenk v Slov. Goricah, Šentjanž na Vinski Gori, Št. Ilj pri Velenju, Trzin, Velenje - Sv. Martin, Videm - Krško

SKLAD MIVA

posamezniki: Avsenik Janez, Frančiškanski Samostan Nova Štifta, Kokot Branka in Franc, Koželj Helena, Ličen Mirjana, N.N., Pižmoht Marija, Pšeničnik Marjana, Smole Polonca, Štolcar Kolja, Tušek Andrej, Urh Alenka, Vrečič Primož

SKLAD ZA LAČNE

župnija Kromberk
posamezniki: Adamič Jože, Demšar Vida, Dobravec Tinkara, Erzar Metka, Eržen Vekoslava, Eržen Vesna, Harej Vojko, Kozlovič Lenka, Kržišnik Franci, Kuhar Kristjan, Linasi Ana, Medvešek Viljem, Mencin Dominika, Mršnik Bernarda, N.N., Pirnar Žan, Rustja Andreja, Sanič Luka, Semenič Bojana, Štampar Robert, Tajnikar Matej, Vegan Janez, Zupanc Kristjan

SKLAD ZA MISIJE

župniji: Ig, Leskovec pri Krškem
posamezniki: Blažič Mihael, Cergolj Janez, Glavan Martina, Hauptman Maria, Janc dr. Miha, Jurca Jože, Koprivnikar Jožica, Koršič-Zorn Verena in Branko, Kotnik Ambrož, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Krašna Natalija, Križnič David, Kržan Miklavž, Kurinčič Berta, Lah Zmaga, Leskovar Tanja, Likar Sebastjan, Lipušček Marjan, Ljumani d.o.o., Lovše Anica, Maček Branko, Magdič Olga, Mernik Franc, Merše Franjo, Mijatović Avguštin, Mikulin Olga, N.N., Napotnik Janko,

Oblak Marija, Paljk Florijana, Paškič Ilija, Podkrižnik Jožef, Pogačnik Ivanka, Prešern Uroš, Raztresen Marija, Saksida Blaž, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Sirk Saksida Marija, Slokar Darja, Sušnik Kolbezen Barbara, Šiško Milka, Škrobar Jan, Štrukelj Frančiška, Zorenč Davorina, Žabkar Andrej in Valerija, župnijska Karitas Sv. Kancijan, Rečica ob Savinji

SOCIALNO ZAVAROVANJE**MISIJONARJEV**

Košmrl Ludvik
SKLAD ZA MADAGASKAR
posamezniki: Kržišnik Eva, Plesej Helena, Remic Primož, Stele Barbara

ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV

posameznika: Mijatović Avguštin, Sanič Luka

GRADNJA CERKVA V MISIJIH

Vogrinčič Mateja

MAŠNE INTENCIJE

N.N.

MISIJON MATANGA

posamezniki: Kresnik Robert, N.N. Podobnik Jožica

MISIJON AMPITAF

Komac Blaž

JOŽE ADAMIČ

Molitvena Skupina Koper Sv. Marko

PAVEL BAJEC

Župnija Miren

S. ANKA BURGER

Molitvena Skupina Koper Sv. Marko

S. METKA KASTELIC

N.N.

S. VIDA GERKMAN

župnija Zasip
posamezniki: Avsenik Janez, Dolinšek Tatjana, Molitvena skupina Koper Sv. Marko,

S. VESNA HITI

Lajevec Janja

KERIN TONE

posamezniki: Colner Justina, Lah Benjamin, Šušteršič Ivana, Zalokar Maja

S. AGATA KOCIPER

posamezniki: Harej Neva in Rajko, Molitvena skupina Koper Sv. Marko, N.N.

JANEZ KRMELJ

posamezniki: Bolta Majda in Marko, Hostnik Janez, Ivančič Angela, Kožuh Ivo, N.N., Potočnik Niko, Ravnikar Marija, Sušnik Kolbezen Barbara, Vrabec Marko, Zgubič Evgen

S. ANDREJA GODNIČ

posamezniki: Avsenik Janez, Rustja Andreja, Štuhec dr. Ivan

DANILO LISJAK

posameznika: Bonutti - Hajdinjak Kamila, Krevelj Branko

S. ZVONKA MIKEC

posameznika: Kožuh Ivo, Murn Marija

MISIJONARKE MATERE TEREZIJE

Kranjc Rafael

JANEZ MESEC

župnija Mengeš

posamezniki: Oblak Marija,

Šimnic Apolonija

PEDRO OPEKA

posamezniki: Bohak Ivan (Janko), Bolta Marko, Hernčič Karel, Hočevar Janko, Kham Alenka, Kosar Jelka, Krek Viktor, Lah Benjamin, Leskovec Tomaž, N.N., Polončič Ladislava, Ramovš Vera, Ravnovesje in Marko Janc s.p., Rus Valerija, Sela Rahela, Snoj Irena, Šegula Zdenka, Škofijska Gimnazija A.M.S., Zgonc Marija, Ziherl Bernarda

S. MARJETA ZANJKOVIČ

Kežman Aleš

S. BOGDANA KAVČIČ

posamezniki: Anko Ivana, Kavčič Irena, Kežman Aleš, Molitvena skupina Koper Sv. Marko

P. LOJZE PODGRAJŠEK

posamezniki: Ravnikar Marija, N.N.

BARBARA ČUK

Avsenik Janez

S. MILENA ZADRAVEC

Jeralič Martina

S. ANITA POLJAK

N.N.

P. JANEZ MUJDRICA

Ule Eva

JANEZ SEVER

Jenič Dušan

S. BARBARA PETERLIN

župnija Trzin

posamezniki: Lajevec Janja, N.N., Pajk Marko, Pirnat Janez, Pšeničnik Marjana, Ramovš Vera

S. DORICA SEVER

posameznice: Babič Angela, Oblak Marija, Perovšek Francka, Vogrinčič Mateja

STANE KERIN

župnija Trebnje
posamezniki: Avsenik Janez, Gospodarič Marko, Kerin Valentina, Kern Jože, Mihelčič Janez

S. URŠA MARINČIČ

posamezniki: Bunderla Lidija, Cergolj Janez, Jagodic Leon,

Lajevec Janja, Novak Janja, Pisk Tomaž, Sušnik Kolbezen Barbara, Šilc Marinčič Andreja

MISIJON CRIPAM-BRAZILIJA

posamezniki: Kos Tjaša, Muller Horvatič Ingrid

BR. MIHA MAJETIČ

Lajevec Janja

MARIJINE SESTRE-KIJEV

posamezniki: Fajdiga Joško, N.N., Perovšek Francka, Zajec Marija

MARIJINE SESTRE-BENIN

Harej Neva in Rajko

POLONA DOMINIK

posamezniki: Ažman Bogdan, Fajdiga Joško, Hrovat Olga, Jenič Dušan, Levstik Tatjana, Smole Marija

S. ZORICA BLAGOTINŠEK

posamezniki: Gale Bogomira, Mencin Dominika

IVANA ŽIGON

župnija Solkan

posamezniki: Bahovec Alenka, Bebar Marija, Bešter Mojca, Colnar Marija, Čemažar Peter, Črniškoj Nevenka, Čuk Lojzka, Decman Igor, Di Virgilio Domenica, Dolinšek Tatjana, Frece Aleš, Grašič Bernarda, Grčar Matjaž, Grdadolnik Marjan, Grgič Ermida, Gril Monika, Holcman Jožef, Homar Ambrož, Hrovat Olga, Ivančič Angela, Jaklič Branka, Jamšek Dimitrij, Jelaska Aja Ana, Jovanovski Jožef, Jurše Ana Monika, Kavčič Nataša, Kelvišar Matic, Kiswarday Vanja, Klanjšek Branko, Knez Marija, Kobal Klavdija, Kočar Marija, Kompare Esther, Kotnik Ambrož, Kržišnik Eva, Kuralt Dejan, Kurnik Matej, Lepen Kristina, Lipušček Marjan, Logar Marija, Lovše Anica, Merše Franjo, Mohar Alenka, Mohorčič Erika, Mullner Alojzij, N.N., Nagode Lucija, Nakrst Marija, Novak Terezija, Ojsteršek Lidija, Omejc Helena, Ozebek Bogdan, Perger Martin Tine, Petrovič Bojan, Pevec Andrej, Piriš Marija, Pušnik Maša, Raztresen Matko, Rebek Helena, Rojec Jože, Rudolf Gašper, Rupnik Vasilija, Stanič Špela, Stantič Andreja, Sušec Karmen, Šinkar Franci, Špendov Tone, Šušteršič Marija, Turk Nuša, Venko Samo, Vernik, Vesel Glavač Marta, Zadravec Andrej, Zadravec Kristina, Zadravec Roman, Zajec Marija, Zgonc Marjeta, Žeželj Miro
JOŽE ANDOLŠEK
Habjančič Jožica

MOLITEV ZA SREČNO POT

Dobri Bog, bodi z nami na cestah
tega življenja.

Obvaruj nas in vse udeležence
v prometu

pred nevarnostmi in nesrečami.

Varuj nas pred nepazljivostjo,
lahkomiselnostjo in hitenjem.

Na priprošnjo svetega Krištofa
nas spremljaj,

da se z vseh poti vedno varno
vrnemo domov.

Ko pa bomo na poslednji poti,

nam daj doseči končni cilj pri tebi.

Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Skeniraj
QR kodo
in pomagaj
misijonarjem
pri nakupu
vozil

Hvala za vaš dar!

**Katoliški
misijoni**

Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska **obzorja** | Izhajajo v Ljubljani
od 1987
POGLED PO SVETU